

som det offentlige saa paa hans Bekostning foretager. Bestemmelserne herom udgøre naturligvis en væsentlig Del af selve Lovforslaget, og der holder dette sig saa nøje som overhovedet muligt med de forandrede Forhold for Dje til de Bestemmelser i Forordningen af 28de December 1836, som have staaet deres Brøve; men paa enkelte Punkter foretager det dog Forandringer og simplificerer Forholdet noget. At Strandsfogedinstitutionen maa blive bestaaende urørt, maa vel betragtes som en Selvfølge. — Ledelsen af Bjærgningen, hvor det offentlige skal sørge for den, er lagt i Politimesterens Haand. Et æret Medlem (Høst) gjorde nogle Bemærkninger om det ønskelige i, at man i mindre Omfang, end Lovforslaget bestemmer, skulde have Amtmandens Medvirkning, og jeg for mit Vedkommende har ikke noget derimod at indvende. Jeg finder, at Forslaget paa flere Punkter heldigt har indskrænket Amtmandens Virksomhed, idet forskellige Forhold, som hidtil have fordret Amtmandens Afgørelse, ere henlagte til Politimesteren, og det er ikke usandsynligt, at dette kan ske paa flere Punkter endnu. — Saaledes forekommer det mig, skønt der ganske vist kan være Tale om paa et eller andet Punkt at foretage Forandringer, der jo kunne overvejes i Udvalget, at det er ligeledes Lovforslaget godt samtidig at slutte sig til den gamle Lov og dog foretage de Forandringer, som Forholdets Natur fører med sig, uden at røkke ved den Ordning, som heldig har staaet sin Brøve.

I Forbindelse med Befolkningens Forpligtelse til at være virksom i Tilfælde af Strandning har der, som omtalt i Motiverne, ganske naturligt udviklet sig en Jølelse af, at den ogsaa var berettiget dertil, og det er denne Berettigelse, som Lovforslaget gaar ud paa at opretholde, idet der kan, hvor Kystbefolkningen maatte ønske det, dannes Bjærgelav, som saa Eneret til at foretage Bjærgningen fra Land. Paa sine Steder findes allerede nu saadanne Bjærgelav. Saaledes gælder det i Stagen. Der har man et saataldt Bjærgelav, under hvilket samtlige Kystbeboere, som ere egnede til at arbejde i Bjærgvæsenets Tjeneste, ere indorganiserede, og det har vist sig, at det er en i det hele meget heldig Ordning. — En æret Taler (Høst) mente, at disse Bjærgelav let kunde komme i Kollision med de Entrepriser, som foretage Bjærgning paa Søen. Efter hvad jeg har set til dem, tror jeg tværtimod, at de ville tjene til heldigt at supplere disse Entreprisers Virksomhed. Naar en Entreprise ligger med sine Dampskibe, Pumpeværker o. s.

v. i Søen for at redde et Skib, maa den selvfølgelig selv skaffe sig Assistance fra Land, hvorledes den nu kan saa det. Oppe i Stagen ydes Assistance af Bjærgelavet, og jeg har ikke hidtil hørt noget Eksempel paa, at der ikke er et godt Forhold, jeg tror tværtimod, det er en meget hensigtsmæssig Ordning. Jeg kan ikke se, at der er noget uheldigt i en Bestemmelse om, at disse Bjærgelav skulle benyttes. At for det første Politiet ikke kan have noget at indvende derimod, er en Selvfølge, men jeg kan heller ikke se, at den, som skal forestaa Bjærgningen, kan have noget imod, at det er foreskrevet ham at benytte disse Bjærgelav. Faktisk er han bedst tjent med dem; thi de ville være de bedste Kræfter, der findes paa Stedet, til at foretage Bjærgning; og imod at han skulde lide noget Tab derved, er han sikret ved Bestemmelserne i Soloven om, at for saa vidt han ikke kan enes med Bjærgelavet om Bjærgelønnen, bliver den senere at bestemme af Retten. Jeg anser det for meget heldigt, om Bjærgningen i saadanne Fald staaer baade i Bjærgningsentreprisens og i Bjærgelavets Haand og fordrer Samarbejde af disse. Jeg tror, det i disse Henseender maaste kan være nok saa meget i den Skibbrudnes Interesse, som om han var ganske henvist til Entreprisen. Det forekommer derfor mig, at Lovforslagets Bestemmelser om Bjærgelav ere heldige; jeg tror, det vilde være et Savn i Lovforslaget, om de ikke fandtes. Noget andet er det, om der kan være Tale om at træffe en eller anden Forandring med Hensyn til Detaillen, men det skal jeg ikke komme ind paa.

Et væsentligt Punkt er Bestemmelsen om Bjærgelønnens Størrelse. Det er en ganske naturlig Følge af Bestemmelserne i Soloven, at der er sat som Grænse en Tredjedel. I øvrigt maa man være opmærksom paa, at Lovforslaget ikke i meget stort Omfang og ikke for alle Tilfælde omhandler Bjærgelønnens Størrelse, heller ikke for det Tilfælde, hvor Ejeren følger med, eller hvor han kommer til Stede; thi der have vi Bestemmelserne i Soloven, at for saa vidt man ikke kan enes derom, saa henvender man sig til Domstolene. Det er kun i det Tilfælde, at der ikke følger nogen med Skibet, og ingen heller senere kommer til Stede, eller det drejer sig om Løst fra Havet inddrevet Gods, hvor Ejeren ikke oplyses. — Det er kun i disse Tilfælde, at Loven bestemmer en Tredjedel som den Bjærgeløn, der tilkommer den vedkommende, en ganske naturlig Bestemmelse, der svarer til den Regel, man har med Hensyn til Finde-